

Srce moje zakrvavi,
 kakor od divjih trnov ranjena roža,
 a pride angel in jo s perutmi lahno poboža,
 ponese v nebo moje srčne rubine
 in jih v tvoje srebrnobeke roké položi...

2.

V noči, ko bdim,
 majeta vihra in tema svetiljke pod oknom.
 Njihove trepetajoče luči gredó preko stropa,
 in so kakor blede, spačeni umirajoči obrazi,
 ki bulijo vame v obupnem smrtnem strahu —
 dokler zjutraj v mraku svetiljke na sivi cesti ne umró.

3.

Mi smo žejni vodnjaki
 v zapuščenih dolinah suše.
 Vroči puštnjski vetrovi poljubljajo naše ustne,
 in v našem osrčju ni žive vode:
 Stene so nam od solnca razžgane,
 in vihar nas zasužlje s peskom;
 še krik ne more iz naših ust —

KAJ GRE MIMO NAS?

Ivan Albreht.

Kaj gre mimo nas,
 kaj gre preko nas?
 Obrazi — gladni psi,
 in trupla — zgolj skeleti,
 to so nesrečni, v prah ukleti
 mučeniki naših dni.

Kaj nam kažejo dnevi,
 kaj kriče noči?
 Joj, v dušah rastejo gnjevi
 in v žilah kri besni...

O, videl sem ga v snu.
 S slepim srdom v steklenih očeh,
 s srebrniki v rokah obeh,
 a usta mu je krivila zavist,
 ko šel je mimo mene Antikrist.

ŠTRAJK.

Narte Velikonja.

Klet je bila polna dima; težak duh po razlitem vinu je tiščal na ljudi. Zunaj se je mračilo in po trdih neobritih obrazih se je razlivala svetloba brleče leščerbe, viseče na vlažnem, s plesnobo prevlečenem zidu. Na slabem podu so se delale luže od snega, ki so ga nanесли na čevljih. Okoli mize so sedeli črni, sajasti delavci in upirali oči na vegaste lesene stopnice, ki so držale s ceste v klet. Za točilnico je stala razmršena deklina, ki je suvala od sebe postavnega fanta, ki ga je klicala za Luko. To je Luko očitvidno dražilo še bolj, da se je vedno bolj razvneval, loveč deklino za roko. Oni okoli mize so nekoga pričakovali. Kadar so zaškrípale stopnice pod novim prišlecem, se jim je ustavila beseda ter so se ozrli k vhodu.

»Da ga ne pošljejo!« je godrnjal že plešast dedec in hodil gorindol po sobi. »Kako se jim je izteklo?«

»Kako se bo izteklo?« se je razvneval na koncu mize drugi z zavihanimi rokavi. »Kaj bi ugibal, Blaž! Tako, kakor po navadi! Jaz vem, da po navadi.«

»No, če že veš, da po navadi, pa povej, kako se vse zgodi po navadi. Povej pa ti, Urh, če že vse veš!«

»O, kolikokrat smo že vrgli kladivo v stran, pa smo ga le spet pobrali. Na svoje stroške pobrali!« je kimal Urh. »Pri tej reči je, kakor da kača lovi svoj rep. Pomika se, pomika; pa so cene višje, čim več plače imaš. Zmerom plača lovi cene, kakor gad svoj rep!«

»Jaz ne razmem!« je zagodrnjal Blaž.

»Saj je vseeno!« je leno odvrnil Urh.

»No, vendar enkrat!« je planil od mize tretji prišlec naproti. »Ali si, Mate, ali nisi?«

»Seveda sem!« je dejal oni še na stopnicah in skozi dim in somrak iskal ljudi v kleti. Zasopel se je bil ter si brisal rosno čelo. Njegove oči so iskrale tajen ogenj, na licu se je izražala še nepoznana groza, kakor da je tik pred vrati ušel smrti. Tak izraz ima človek, ki mu je švignil plaz za hrbtom ter ga butil v zamele.